

[Ninn-Hansen.]

skulle være, jeg går ud fra, han mener, den skulle være lavere, men der er jo ikke så forfærdelig meget at tage af. Det helt afgørende for mig er imidlertid, at venstre principielt er af den opfattelse, at den folketingsbeslutning, der blev vedtaget i august måned, er noget, der skal føres igennem. Ellers havde man jo heller ikke fremsat dette forslag. Man kan også dér tale om det tidsmæssige i forbindelse med forslaget: om ikke det er klogere at få gennemført augustbeslutningens ramme, så kan man jo altid lovgivningsmæssigt se på de spørgsmål, der er rejst i denne folketingsbeslutning.

Hölge (FP):

Jeg har med megen alvor taget hr. Ninn-Hansens reprimande til mig og skal på det dybeste beklage, at jeg et øjeblik ikke kunne være til stede. Der var en anden til stede fra fremskridtspartiet; det var der sørget for. Der er skam ikke tale om ikke at tage det parlamentariske arbejde alvorligt.

Når det er sagt, skal jeg lige sige, at jeg måske står i en lille smule tåget situation, men jeg forstår, at man bebrejder mig, at jeg det ene øjeblik skulle have sagt, at vi ikke vil gribe ind i arbejdsmarkedets frie aftaleret, og det næste øjeblik foreslår at gøre det alligevel. Har jeg forstået hr. Ninn-Hansen korrekt, skal jeg besvare det på følgende måde:

I et sundt samfund har statsmagten bestemt ikke noget at gøre på det private aftalemarked. Noget andet er naturligvis, hvor det offentlige indgår som aftalepartner. I et sygt samfund kan det offentlige blive tvunget til at gribe ind. Lad mig slå helt fast, at fremskridtspartiets synspunkt principielt er, at vi har ikke noget at gøre dér, men vi siger også, at når nu septemberforligspartierne og augustforligspartierne, altså med andre ord folketingset, har sat samfundet i en sådan situation, at systemerne er ved at bryde sammen, så er det altså også folketingsets pligt at gå ind og få ryddet op, så man kan genskabe et sundt samfund, hvor parterne kan få lov til at tale sig til rette.

Derfor foreslår vi, at folketingset partier og organisationerne i en periode frem til den 1. januar 1979 sætter sig sammen om at få ryddet op i dette, og der skal ikke være nogen tvivl om, hvordan vi gerne vil have ryddet op. Vi mener, at vi nu skal have skattelettelser, og at der skal så store besparelser til, at disse skattelettelser bliver mulige. Det er den eneste måde,

hvorpå vi kan få givet arbejderne den realløn, som kan forhindre de ulovlige strejker og arbejdsnedlæggelser, vi ser så mange af i øjeblikket, og som er et tydeligt tegn på, at de hensigtsrklæringer, der lå i septemberforliget og i augustforliget, overhovedet ikke virker.

Jeg ved ikke, om jeg har besvaret hr. Ninn-Hansen tilstrækkeligt. Jeg er i den ulykkelige situation, at jeg under behandlingen af det forrige forslag til beslutning ikke fik svaret hr. Bertel Haarder, men det svar, jeg har givet her, må også gælde ham.

Ordføreren for forslagsstillerne (Røtzler Møller) (V):

Allerførst nogle ord til arbejdsministeren og hr. Kurt Hansen, som begge omtaler mine bemærkninger om forholdet mellem aktuel løn og maksimumsunderstøttelse og strejker. Jeg kan ikke dokumentere det på stedet, men jeg synes, at man mange gange, specielt i de situationer, hvor arbejdsløshedsunderstøttelsens maksimum reguleres opad, altså nu 2 gange om året, ser uro og også i aviserne har kunnet læse, at der nu har været arbejdsnedlæggelser her og dér, som netop er forårsaget af, at man har fået reguleret nogle satser, og at man på de pågældende arbejdspladser nu giver lønninger af en størrelse, der ville medføre, at disse arbejdere, såfremt de blev arbejdsledige, ikke ville kunne få maksimumssatsen, som de måske kunne have fået før. Det har jeg læst i aviserne, og jeg skal prøve på at få et dokumentationsmateriale frem, hvis det er muligt for mig.

Vi kan diskutere meget om efterslæb, altså det beregningsprincip, vi har i dag. Vi må så også sige – og det er jeg da enig i – at vi her ved konstaterer en lønudvikling, og at det er det, vi sådan set sætter fast, når vi regulerer de 90 pct. Men jeg vil meget nødig have, at det skal være sådan, at det er en efterslæbsbetragtning, således at vi faktisk pr. automatik altid skulle indfri et eller andet konstateret efterslæb i denne situation.

Hr. Ninn-Hansen siger: så nær vi kunne komme til rammen i augustforliget. Jeg kan kun sige, at vi må da, som landet ligger, håbe, at det virkelig er rigtigt, at vi kan holde os inden for en meget snæver lønstigningsmargen; det vil samfundet i hvert fald have gavn af.

Jeg tror nok, at venstre gerne ville have været med til at lave noget sådant, bare det kunne have været bedre, men det var altså ikke godt nok, og derfor var venstre ikke med.